De Belofte van het Eeuwige Leven

Avondzang: 1,4
Psalm 119: 45
Psalm 93:1-4
Psalm 119: 25
Psalm 69:14

Lezen: 1 Johannes 2: 1-25
Tekst: 1 Johannes 2: 24-25

Onze hulp is in de naam des Heeren, Die de hemel en de aarde geschapen heeft, Die trouw houdt tot in eeuwigheid en nooit laat varen de werken van Zijn handen. Genade zij u en vrede, barmhartigheid en vertroosting van Hem, Die is en Die was en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van de koningen der aarde. Amen.

We beleden ons christelijk geloof met de Dordtse Leerregels, Hoofdstuk 1, paragraaf 1 tot en met 4, Hoofdstuk 2, paragraaf 5, en Hoofdstuk 3 en 4, paragraaf 8 en 9. Vervolgens hebben we gelezen uit 1 Johannes 2, vers 1 tot en met 25. Nu wil ik, onder de inwachting van de hulp van de Heilige Geest, Gods Woord prediken uit 1 Johannes 2, vers 24 en 25:

Hetgeen gijlieden dan van den beginne gehoord hebt, dat blijve in u. Indien in u blijft, hetgeen gij van den beginne gehoord hebt, zo zult gij ook in den Zoon en in den Vader blijven. En dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven.

Als ik me goed herinner heeft uw predikant, dominee de Bruijn nog niet zo lang geleden bij de vergadering van uw synode gezegd: wij hebben het over een verschillende Christus. Hij bedoelde dan, voor zover ik dat begreep, dat deel van uw kerkverband dat zegt dat we de Bijbel anders moeten lezen, een nieuwe hermeneutiek moeten toepassen. En ik begreep dat hem dat niet in dank werd afgenomen. En dat hij zelfs gedwongen werd om daarvoor zijn excuus aan te bieden. Maar dat is niet nieuw. In de brief hier die we voor ons hebben, waar we een paar maanden geleden ook naar geluisterd hebben, deed zich hetzelfde probleem voor. En dat was een vrij jonge gemeente nog. U kunt al wat verder terugblikken. Maar die gemeente bestond misschien nog maar een jaar of 40, 50. In het jaar 33 is de Pinkstergeest uitgestort en zijn de apostelen overal heen gegaan. En we zijn nu in het jaar, ja, denk ik, omstreeks 94. Johannes is heel oud. En dat zijn gemeenten die waren gesticht door Paulus, Apollos, en de andere apostelen. En dat waren mensen die waren uit het heidendom overgekomen. Dat waren geen jodenchristenen. En die hoorden Paulus spreken en die braken met het heidendom. En dat was niet niks. Dat leverde je gegarandeerd discriminatie op en achterstelling en haat. Paulus schrijft ergens, ik meen in de brief van de Galaten: dan hebben jullie voor niks geleden, als je weer terugkeert tot het jodendom. Maar deze mensen hadden de grootste moeite met de persoon en het werk van de Heere Jezus Christus. Nou, u kunt zeggen, hoe is dat mogelijk? Maar ik denk dat uw predikant het wel goed gezien had, vrees ik. Dit was een gemeente waar een enorme scheur doorheen liep. Want een deel zei, Jezus van Nazareth is niet de Christus. Daar stelden ze vragen bij. En Christus, dat weet u, de naam Christus is gezalfde. Een gezalfde Man. En dat betekent, als iemand gezalfd werd in het Oude Testament. Wie werd er gezalfd in het Oude Testament? Jij mag het zeggen. Noem eens iemand uit het Oude Testament die werd gezalfd. David. En op het moment dat zo iemand gezalfd

werd, door de Heere eigenlijk, Samuel deed het. Dan veranderde zo iemand helemaal van status. David veranderde op dat moment van herdersjongen in koning.

Nou, de Heere Jezus is gezalfd. Dat weten wij. Met de Heilige Geest bij de Jordaan. Tot, zegt de catechismus, de allerhoogste Profeet en leraar, om ons de verborgen raad van God aangaande onze verlossing bekend te maken. Kortom, om ons te leren hoe wij zalig moeten worden. En tot onze enige Hogepriester om ons met God te verzoenen. Tot onze eeuwige Koning om ons bij die verworven verlossing te behouden, te bewaren, te regeren. En daar waren zij die, waarvan we net lazen, zij waren uit ons niet, daar waren ze het niet mee eens. Ze wilden niet weten dat Christus was Gods Messias en waarachtig God en mens. Daar liep het over. Het liep ten diepste over de verzoening door de Heere Jezus Christus de Gekruisigde. Nou, als ik het goed lees en het wat volg in het RD, dan is dat ook nu in uw kerkverband uiteindelijk toch de steen van aanstoot. Want waar Hij in uw leven Christus wordt, dan wordt u een man, dan wordt jij een jongen die je door de Heere Jezus Christus laat onderwijzen. En dan wordt u een vrouw die in de binnenkamer op de knieën ligt en met al uw vragen tot de Heere Jezus Christus de toevlucht neemt. Want dan weet je niet hoe je zalig worden moet. En dan wordt Hij je allerhoogste Koning. En je hebt maar één begeerte in je ziel, dat je zelf koning af wordt. En dat Hij werkelijk in je leven de allerhoogste plek en plaats krijgt. En je wil niks liever als je eerlijk bent en op je plek bent, dan wil je niks liever dan door Hem geregeerd te worden. Dat is het hele punt. En men noemt dat dan nieuwe hermeneutiek en hoe je het noemen wilt. Maar daar zit een haper. En die is natuurlijk in mijn kerkverband nog veel erger. Dus een heel actueel onderwerp. En dan is Johannes, dat vind ik nou het bijzondere van deze brief, misschien heb ik het de vorige keer ook gezegd. maar nou is Johannes er niet op uit om te zeggen: nou zal ik jullie eens een paar handvatten aanreiken om die tegenstanders eens de mond te stoppen, in een synodevergadering of een discussie. Maar nou is hij erop uit om die achterblijvers, die van slag zijn, want dat kunt u zich wel voorstellen. Als je hier voorin gezeten hebt met een broeder en een zuster, die werkelijk zich uitgaf voor een oprecht kind van God, met wie het op dit punt tot een radicale breuk komt. Ik heb dat in mijn leven een keer meegemaakt. Dan ben je van slag. Hoe is het mogelijk dat die man die dit beleden heeft, en dat gezegd, en een vooraanstaande positie innam? Dit waren zij, ontdaan, geschokt. En wat doet hij dan? Dit zijn pastorale brieven, noemen we ze dat. Pastor is herder. Johannes was een herder. En zijn lezers, dat zijn de schapen, kinderkens, dat zijn niet zijn eigen kinderen. Maar dat wil eigenlijk zeggen: lieve, geliefde kinderen, geestelijke kinderen. En hij was toen ook een stuk ouder. Lieve vrienden. En wat hij nou wil als herder? Nou wil hij ze twee dingen leren. Wie ze zijn en wat ze hebben. Want dan ga je aan jezelf ook twijfelen. Als die man, die zo kon bidden en zo'n prachtige meditatie kon houden, en hij was ook ambtsdrager ook, en nu blijkt hij op een dwaalspoor te gaan. Dan ga ik toch ook aan mezelf twijfelen? Dan zeg ik: Heere, ben ik het? Dat zeg je toch weleens tegen jezelf, of niet? De discipelen zeiden het, hè? Ben ik het, Heere? Ik ben het toch niet die U verraden zal? Ze achten zichzelf er niet te goed voor. En nou is Johannes erop uit om te zeggen wie zij zijn en wat ze hebben in Christus. Dat hebben we net gehoord. En dat zegt hij natuurlijk niet tegen die brieflezers nu en toen... maar tegen u ook. Uw zonden zijn u vergeven. Jullie hebben de boze overwonnen. Jullie hebben Hem leren kennen, zo zou ik het willen vertalen. Kinderen Gods, brieflezers, die achterblijvers. Dus hij gaat ze zeggen wie ze in Christus zijn. Dus de twijfel gaat hij wegnemen. Ondertussen maakt hij ook meteen weer scheiding. Want het deel dat achterblijft, hij schrijft ze wel zo aan. maar ik lees tussen de regels door dat hij nog best vrees heeft, of die wel oprecht zullen zijn. En het tweede wat hij doet is... ze bemoedigen. Dat is opvallend, hè broeders? Dat is opvallend. Dat hij niet zegt, die anderen moet je zo eens aanpakken. En dan moet je hier eens weerleggen. Zo weerleggen en dat weerleggen. Het lijkt net of hij zegt: laat die nou maar gaan. Paulus leert hoe je de tegenstanders moet bestrijden, in zijn brieven. Johannes besteed er eigenlijk geen woorden meer aan. Hij maakte

er geen woord meer aan vuil. Een paar inleidende opmerkingen. Nu zijn we bij vers 24 en 25 gekomen. Ik vertaal het maar wat eenvoudiger. Wat jullie dan vanaf het begin gehoord hebben, dat - en dan staat er een bevelvorming, dat kunnen wij zo niet vertalen - eigenlijk staat er: dat blijf in jullie. Dat moet in jullie blijven. Als in jullie blijft wat jullie van het begin gehoord hebben, dan zullen jullie ook in de zoon en in de vader blijven. Nou, dat hoop ik zo uit te leggen. En dan tweede deel van de preek , de tweede helft: En dit is de belofte die hij ons beloofd heeft.

Laten we deze tekstwoorden uitwerken in twee gedachten.
In de eerste plaats: wat ze van den beginne gehoord hebben.
In de tweede plaats: de belofte van het eeuwige leven.

1. Wat ze van den beginne gehoord hebben

Wat hebben deze brieflezers, deze gemeente, van den beginne gehoord? Johannes verwijst in zijn brief terug naar de kernboodschap van het evangelie, zoals hij dat ook in zijn evangelie schrijft en zoals we lezen in 1 Johannes 1:5: *En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een Licht is, en gans geen duisternis in Hem is*. Dat is de grote boodschap vanaf het begin. Johannes is de apostel van licht en duisternis, van tweeën één. Daar zegt de Kanttekeningen van: God is licht, in Zichzelf met Zijn verstand alles klaarlijk wetend, in Zijn wil geheel zuiver, en Hij verlicht de mensen door Zijn Geest.

Maar wat betekent dat, God is licht? Kinderen, denk niet aan de zon, de maan of een lamp. Ik wil het voor jullie en voor ons allemaal zo uitleggen: God schijnt in de duisternis waarin wij leven door middel van de Heere Jezus Christus. *Ik ben het Licht der wereld*, zegt Hij in Johannes 8:12. In de Hof van Eden scheen het licht, totdat Adam en Eva zich vergrepen aan wat van God was. Toen haalden zij een stikdonkere nacht over de mensheid. Je kunt geen hand voor ogen zien. Je kunt een enorm verstand hebben, een IQ van 130, stukken Bijbel uit je hoofd kennen, en toch voor eeuwig verloren gaan, omdat je Christus niet kent.

En ik voel me er altijd toe gedrongen en ook nu weer. Om u duidelijk te laten weten. En u weet het ook want u hoort het elke zondag. Maar kennen en kennen is twee. U kent mij. U weet wie ik ben. Mijn naam. En u weet nog een paar dingen. Maar u kent mij niet. U weet niet van mijn leven, mijn omstandigheden, mijn karakter. Dan moet je het aan mijn vrouw vragen. Met wie ik zo lang getrouwd ben. Begrijpt u? Dat is het andere kennen. Het kennen in de Bijbel, fat is het hebben - en vergeet het nooit - van nauwe, innige, intieme omgang met. Dat is kennen. Natuurlijk, daar zit ook een verstandelijk deel bij in. Ik heb het nu niet over kinderen, mensen met een verstandelijke beperking. Daar weet God wel raad mee. Maar ik heb het over mensen die dat niet hebben. Dat moet u nooit vergeten hoor. Je kunt weten van Jezus, Christus, Zoon van Maria, geboren in Lucas 2 en van de Catechismusvragen. Dat weet ik allemaal wel. Dat weet ik allemaal wel. Dat hoor ik wel eens als ik mensen op straat tegenkom. Dat weet ik allemaal wel. Dan word ik altijd een beetje voorzichtig. Of je het wel weet. Want dan zeg je dat niet meer. Je weet het allemaal wel? Dan zeg je: ik weet er nog niks van. Dan ben je de man of vrouw die elke dag met die hardnekkige en gruwelijke… …onwetendheid en onkunde aan de troon van de genade hangt. Dus ik denk dat licht wil zeggen: Gods openbaring. God maakt zich bekend, openbaart Zich, onthuld Zich. Aan u en aan mij. In het evangelie. In Christus. Want In het evangelie is Christus.

Het gaat over het Woord bewaren. Maar dat is niet een los woord bewaren. Een heleboel mensen in mijn kerk doen dat zo. Ik geloof wat er staat, gewoon geloven, niet zo moeilijk doen. Ik ben bang dat ze niet in het woord de Heere Jezus Christus hebben en bewaren. Je hebt het vragenboekje van Helenbroek. Die heeft hier in Rotterdam gestaan in de 18e eeuw. Sommigen zullen het boekje nog herinneren. Die vraagt… Hoe moet Hij dan gekend worden? In Zijn namen: Jezus. Christus.

Kurios. Heere. Meester. Eigenaar. Bezitter. In zijn naturen: God en mens. In zijn staten: vernedering en verhoging. In zijn ambten: profeet, priester, koning. En in zijn weldaden: rechtvaardiging en heiliging. En dat is nou God is licht.

En dat licht straalt hier vanmiddag van de kansel, zoals het vanaf het begin verkondigd is door de apostelen, door de brieven van Paulus en Petrus. Laten we het meteen toepassen: dat licht is u ook verkondigd, jou ook. Dat is uw kinderen verkondigd, dat is mij verkondigd. Toen ik nog maar zo klein was, een week of zes, acht oud, werd ik gedoopt: *Ik doop u in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes*. Dan verzegelt ons God de Vader dat Hij met ons een eeuwig verbond der genade opricht. Ik wist er niet van. U wist er ook niet van als u als kind gedoopt bent. Dan verzegelt ons de Zoon. Verzegelen is zeggen dat het echt waar is. De handtekening van de notaris. Als wij gedoopt worden in de naam des Zoons, verzegelt ons de Zoon dat hij ons wast in zijn bloed, ons in zijn dood en wederopstanding inlijvende. Als dat toch geen licht is! En verzekert ons de Heilige Geest dat hij ons zal toe-eigenen - zo staat het er letterlijk - hetgeen wij in Christus hebben. Namelijk de afwassing van onze zonden. En de dagelijkse vernieuwing van ons leven. Daar begon dat licht te schijnen.. En toen u wat ouder werd, vertelden vader en moeder u daarover. Dat licht scheen op de catechisatie, op de reformatorische basisschool en voortgezet onderwijs, en hier in de kerk. En nu komt dat licht vanmiddag op u af. Want Hij zegt: *Ik ben het Licht*. Dat licht komt naar u toe, kijkt u in de ogen en vraagt: Wat heb je met Mij, met het Licht, gedaan?

Kom, lieve mensen, laten we eerlijk zijn. Heeft dat licht de duisternis in uw leven verdreven? Is die Zonne der gerechtigheid opgegaan? Mag u vanmiddag zeggen: Allerliefste Heere Jezus Christus, in Uw licht zie ik het licht, Gods waarheid? Mag u belijden: In Uw licht, dierbare Heere Jezus, zie ik nu wie God is, wat vergeving is, wat verzoening is? Zit het niet meer alleen hier in uw hoofd, maar ook hier in uw hart? Weet u die waarheid nu zo diep als gewis, dat Hij alleen uw gerechtigheid is?

Als u voor Gods aangezicht daarop ja kunt zeggen, dan zeg ik u nu: Wandel dan in dat licht en verduister dat licht niet door eruit weg te lopen, uit die lichtbundel, en erbuiten te gaan staan door te zondigen, door ongerechtigheid. Laat ik het simpel zeggen: waar gaat een huwelijk aan stuk? Als er geen hartelijke, intieme liefde en omgang is tussen man en vrouw – niet in ziektegevallen, maar in een gewoon huwelijk. Daar gaat een huwelijk aan stuk, en dan komt de duisternis. Zo is het ook als er geen omgang met de Heere Jezus is. Direct springt de duivel in dat gat. Vroeger zeiden ze wel eens: dan haal je een duisternis over je ziel. Dan wandel je in de duisternis en zeg je: *Waar is God, mijn Maker, Die de psalmen geeft in den nacht?*

En op die vraag van het licht – wat heb je met het licht gedaan? – moet u misschien zeggen: O Heere Jezus Christus, ik ben er altijd voor weggelopen, ik heb me er altijd aan onttrokken. Dan hebt u de duisternis liever dan het licht. Waarom? Omdat u niet wilt dat uw werken openbaar worden. Is dat niet voor te stellen? Dan zegt een mens: Laat mij maar in de duisternis, ik verdraag dat licht niet, doe dat licht uit. Denk dan goed over de consequenties na. Want als u nu in de duisternis wandelt – dat is ongeloof, onkunde, geen omgang hebben met Hem – dan zet u hier in de kerk nog een stap erbij naar de buitenste duisternis. Vergeet niet: de hel is de buitenste duisternis. Verder weg duisternis is er niet. Het is een uitdrukking voor de hel, een plek waar vuur en zwavel branden. Ik ga niet in details treden, maar het is duisternis in de hel, omdat God er afwezig is, Christus er afwezig is, en er geen genade meer is. Dat is allemaal duisternis.

Daarom zegt Johannes ook: *Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is.* Het is een bevel. En dan zegt hij: *Hetgeen gij van den beginne gehoord hebt, dat blijve in u*. Het staat in een bevelsvorm. Johannes heeft net gezegd hoe gelukkig hij hen acht: hun zonden zijn vergeven, zij

hebben de boze overwonnen, zij hebben de Vader leren kennen. Maar hij waarschuwt: wees op uw hoede dat u dat niet kwijtraakt. Val hem niet in de rede met dode dogmatiek door te zeggen: er is geen afval der heiligen. Theologisch klopt dat helemaal, maar dat weet ik pas als Hij tegen mij zegt: *Komt in.* Als ik weet dat er een erfenis voor mij is weggelegd, dan weet ik dat ik niet afval. Dan weet ik dat ik volhard heb. Maar anders heb ik te vrezen, toch? Niet altijd, dat weet ik. Soms laat God mij zoveel van dat licht en van die erfenis zien, dat Hij mij erbovenuit tilt, dat er geen twijfel is. Maar er was nog een jonge vrouw vorige week die zei: Dominee, ik geloof, ik mag zeggen dat mijn zonden vergeven zijn – een moeder van 45. Maar ze voegde eraan toe: het moet wel waar zijn, want nu komt het erop aan. Precies.

Dus, *dat blijve in u*. Want er zijn velen geweest die diep onder de indruk waren van de woorden van de Heere Jezus. *Nooit heeft iemand zo gesproken*, zeiden ze. Echt waar, je hoeft niet te twijfelen. Ze hingen aan de lippen van de Heere Jezus. Maar was Hij hier weg, dan gingen ze direct er achteraan. En dan zegt de Heere Jezus: Pas op, want Ik ben bang dat er een dag komt dat je bij de hemelpoort zult aankloppen op de jongste dag, en dat die deur dicht zit. Je dacht voor een open deur te komen. Dan zul je zeggen: U hebt in onze tegenwoordigheid gepreekt, wij zaten onder Uw gehoor, en als U naar een andere plek ging, waren wij er weer. *Ik ken u niet*, zegt Hij dan. *Ik ken u niet.* Je hebt nooit omgang met Mij gehad.

Lieve vrienden, mannen, vrouwen, jongens, meisjes, niet rusten voordat je die omgang met de Heere Jezus hebt en onderhoudt. *Gods verborgen omgang vinden zielen waar Zijn vrees in woont.* Herodes was gek op Johannes, kan ik wel zeggen. Hij hoorde hem graag, maar liet hem wel onthoofden. *Wie deze Mijn woorden hoort en doet*, zegt de Heere Jezus, *zal Ik vergelijken bij een verstandig man, die zijn huis op de steenrots bouwt.* Doen! Niet de mouwen opstropen en aan de slag gaan, alsjeblieft niet. Maar die woorden met Maria bewaren, graven in de Schriften, hier nooit je plek leeg laten.

Het is al lang geleden dat er in Amsterdam een ouderling op bezoek ging bij een gemeentelid. Die ouderling was eerlijk en sprak die jonge huisvader aan. Die zocht een uitvlucht en zei: God moet het doen. Dat klinkt nog degelijk ook. Toen zei die ouderling – en dat is mooi, echt mooi, ook voor de kinderen om mee te nemen –: Doe je broekspijpen eens omhoog, laat mij je knieën eens zien. Begrijpt u? U zegt dat God het moet doen. Is dat te zien aan je knieën, omdat je daar op die knieën hebt gelegen en het van God hebt afgesmeekt?

In Barneveld stond ooit in de Gereformeerde Gemeente een predikant. Ds. Fraanje, en zijn zoon Kees de fietsenmaker heeft mij weleens verteld: Moeder moest de kniestukken in de pyjamabroek van mijn vader soms verstellen, want die had ze kapot gekropen. Laten we elkaar maar aankijken. God heeft het gedaan, en ik weet dat God het moet doen. Als Hij het niet doet, gaan we allemaal verloren. Maar laten we dat niet als een dooddoener gebruiken.

2. De belofte van het eeuwige leven

Vers 25 zegt: *En dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven*. Gelooft u de belofte van het evangelie, waarvan we net belijdenis hebben gedaan? Ja, natuurlijk, echt. Maar spreken de wanden van uw binnenkamer daarvan? Kunnen die getuigen dat u ze echt gelooft? Want dan is het u te doen om de vervulling, om de inhoud van die belofte.

Gemeente, als u van mij verwacht dat ik u ga vertellen wat die belofte precies inhoudt, dan moet ik u meteen teleurstellen. Want die belofte, dat is het leven, het eeuwige. Kinderen, jullie weten wel wat beloven is. Het is vakantie, en papa en mama beloven: wij gaan een keer ergens naartoe, op vakantie naar Zuid-Limburg of naar Frankrijk. Verheug je je daarop? Want papa jokt nooit en

mama ook niet. Dat kan niet, dat is een belofte, kinderen. Dan beloven ze je iets. Maar ik moet er meteen bij zeggen: papa kan ziek worden, of er breekt brand in huis uit, de reis gaat niet door. Papa kan er niets aan doen. Wij kunnen niet altijd ons woord nakomen, ook al willen we het en doen we alles eraan. Maar wat God ooit beloofd heeft, zal bestaan, zal standhouden, zal werkelijkheid worden.

Hoor je het, arme, ellendige zondaar, tegen wie de duivel zegt: Die belofte is voor u niet, blijf er met je vingers af, dat is voor de uitverkorenen, voor het volk van God? Nee, die belofte wordt aan alle mensen zonder onderscheid gepredikt. Op de Belover kun je aan. Ik ben een liefhebber, mag u gerust weten, van de bekende Andrew Gray. Ik lees graag in zijn preken. Hij heeft een boekje, en ik dacht: laat ik het maar zeggen, dan kan ik wel hard naar huis gaan, bij wijze van spreken. Het boekje heet *Grote en Dierbare Beloften*. Je moet de Bijbel lezen, de kanttekeningen, maar daarna moet je dat eens lezen. Het gaat over die tekst uit 2 Petrus 1:4: *Door dewelke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn*. Van die onverderfelijke erfenis. En dan zegt Gray, ik citeer: *Een belofte van God is een heerlijke, een schitterende, een geweldige ontdekking van Gods welbehagen in zondaren*. En daar kun je het mee doen. Dat God behagen schept in zondaren. Maar de zin is nog niet af: *en een bepaald voornemen heeft om aan die zondaren genade te schenken*.

Dat is nu de belofte. Dat is een geweldige ontdekking. *Alzo lief heeft God de wereld gehad*, daar heb je die belofte. Ik las een keer bij een andere puritein: De beloften van God zijn als een wagen – moet je denken aan de tijd van de puriteinen, paarden ervoor, een wagen, een rijtuig erachter, waar drie, vier, vijf, zes man in kan. De beloften van God, zegt hij, zijn een wagen waarin Hij de Zijnen naar de hemel voert. Die wagen rijdt vanmiddag door uw midden. Dat is toch niet te geloven? De Heere Jezus staat erbij. Hij stopt bij dat echtpaar, bij dat gezin, bij die moeder. Hij doet de deur van dat voertuig wagenwijd open. Hij nodigt u uit om in die wagen plaats te nemen. Meer hoef je niet te doen. Je hoeft niet op de bok te gaan zitten, je hoeft die paarden niet te mennen, dat doet Hij wel. En de deur staat wagenwijd open. Die deur is zo groot dat de grootste zondaar van heel Rotterdam erdoorheen kan. En er is nog plek. *Bij Mij is plaats*, zegt Hij.

Zolang de zon nog schijnt en u nog in- en uitademt, is er plaats. Maar als u de adem uitblaast zonder in te stappen, komt u er ook nooit meer in. Die wagen gaat niet door de hel. Die gaat tot aan de rand van de hel, dan stopt hij. En er is plek voor jou, voor je kind, voor je kleinkind, voor wie het maar hoort. Kom! Hebben we het niet beleden? Die tot Hem komen en in Hem geloven, worden van de toorn Gods ontheven. Het zal toch zo niet zijn in de Jeruzalemkerk dat Hij moet zeggen: Ik heb vanmiddag een tocht gemaakt door de Jeruzalemkerk, Ik ben bij iedereen even gestopt, Ik heb de deur wagenwijd opengezet, maar er was niemand die in wilde stappen? Dat kan toch niet waar zijn?

Gray zegt het ergens. hij had gepreekt - en ze zeggen dat de haren van zijn hoorders te berge rezen - moet je zijn preek eens lezen. Zo stond hij in Perth, en dan zegt hij tegen de gemeente van Perth: Als ik naar huis ga, moet ik dan zeggen: Ik heb U aangeboden aan de gemeente van Perth, Heere Jezus, maar er was niemand die U hebben wilde? Lieve vrienden, een plek in die wagen hoor, en niet uitstellen tot morgen of overmorgen of na de vakantie – eerst maar eens even vakantie – nee, nee, nee. Wie weet, het kan zomaar zijn dat die wagen de deuren sluit en verder trekt en niet meer langskomt. Het is nu het heden der genade.

En wat is nu de grote inhoud van die belofte? Dat is het leven, het eeuwige. Dat bedoel ik niet wat u nu leeft, ademt, eet en drinkt. Dat is het niet. Dat is geen leven, dat is niet anders dan een gestadige dood. Een predikant zei eens: Wij zitten hier allemaal te sterven. Ja, dat zitten wij, we

zitten allemaal te sterven. Maar het leven dat de grote inhoud van die belofte is, dat is een eeuwig leven. Dat wil zeggen: dat gaat over de dood, het graf en het oordeel heen. En dat wordt pas werkelijk geleefd straks op de nieuwe aarde, met ziel en lichaam.

En waar bestaat dat dan in? Nou, dat moet u weten. Zeg maar wat het leven voor u is. Als u zegt: Dat is het licht, dat is de omgang met de Heere Jezus Christus, dat is voor mij het leven, en de rest van de wereld is me geen cent meer waard, ik ben hier een vreemdeling in Rotterdam, al wonen er honderdduizend mensen, en ik ben op weg naar de stad die fundamenten heeft, en God weet dat het me daarom te doen is – wat Paulus zegt: *Dan zullen wij altijd bij den Heere wezen*. Dan weet u het. Want dat eeuwige leven begint niet als een kind van God de adem uitblaast. Dat begint hier. En het moet hier beginnen, want als het hier niet begint, zet het zich ook niet voort.

Hier begint het, als God uw ogen opent voor de onuitsprekelijke dierbaarheid, schoonheid, gepastheid – ik heb er geen woorden voor – van de Heere Jezus Christus. Als Hij je de adem beneemt: *Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods. Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is*. Dat begint hier. Die omgang houdt bij de dood niet op, die wordt bij de dood alleen maar voller, volmaakter wat de ziel betreft. En na de wederkomst, ziel en lichaam met elkaar verenigd, in Zijn onmetelijke volmaaktheid. Daarom wordt het ook genoemd: *Wat geen oog gezien heeft, en geen oor gehoord heeft, en in het hart des mensen niet is opgekomen, dat heeft God bereid voor degenen, die Hem liefhebben*.

De Bijbel stipt het maar aan, want ik kan het niet zeggen. Dan zouden we vanmiddag Henoch erbij moeten roepen, de eerste die met ziel en lichaam in de hemel kwam, of Abel nog eerder, maar Abel alleen met zijn ziel. Henoch met ziel en lichaam is al zo lang in de hemel, zouden wij zeggen. Dan zouden we Henoch moeten vragen: Henoch, wilt u het ons vertellen? Dan ga ik daar zitten, dan wil ik hier geen seconde meer staan. Henoch zal het kunnen zeggen, want die weet ervan. Maar ik weet er niks van, alleen de beginselen van de eeuwige vreugde, zoals onze catechismus terecht zegt. Die hebben we hier bij tijden, jawel. Hier licht er wel eens wat op, hier worden die beginselen van die eeuwige vreugde wel eens gesmaakt in de omhelzing van de Heere Jezus Christus, jazeker. En als Hij het je influistert, hier aan de tafel bijvoorbeeld: *Ik voor u*, als je huis te klein is, dan kun je dat wonder niet op, dan kun je weten of je die beginselen kent. Dat kun je niet uitdrukken met een pen. Een helzoeker, een hemelganger gemaakt, een liefhebber van de duisternis in het licht gezet. En waarom? Omdat ik er zo begerig naar was? Een heerlijke ontdekking van het welbehagen. Waarom was het op mij gemunt? Ik denk dat Henoch daar nog geen antwoord op weet. Daar weet je geen antwoord op.

Het wordt genoemd een rust die erover blijft voor het volk van God. Als u nu eens wilt weten hoe het daar zijn zal, moet u Openbaring 15 vanavond eens lezen aan tafel. Daar ziet Johannes in een visioen hoe de gelovigen, de geredden, degenen die in het licht geleefd hebben hier, een glazen zee zien, een kristalglazen zee. Om die zee staan ze, en daar zingen ze, zingen, eeuwig zingen. Dan zegt die jongen: dat hou je toch niet vol? Lieve jongen, daar hoef je niet over in te zitten, daar heb je een ander lichaam. Eeuwig zingen, het lied van Mozes en van het Lam. Dat is het lied van de overwinning aan de Rode Zee over Farao en de Egyptenaren, en daar is het het lied van de overwinning op de duivel en de overwinning op mijn zonde. Dan raak je het toch nooit uitgezongen? Het is toch wat, als je het uit genade daarin mag delen, in dat leven, dat eeuwige.

Je kunt misschien beter zeggen wat het niet is. Het is geen zonde meer, geen duivel meer, geen dood meer, geen aanvechting meer, geen twijfel meer, geen ongeloof meer, geen angst meer. Er is ook geen ziekte meer, geen gevolgen van de zonde, want er zijn geen zonden meer, dus die

gevolgen zijn ook weg. Daar is niemand depressief, daar is ook geen misbruik meer, daar is ook geen kerkelijke verdeeldheid meer. Daar is God alles in allen. En als God nu alles in jou en u is, is die het straks ook, pelgrim. Dan zeg ik: houd aan, grijp moed, want er komt een tijd dat je hart vrolijk zal zingen.

Die belofte is hier verzegeld. En dan gaan we naar huis. U hebt vakantie, u hebt wat meer tijd ervoor. Naar huis en op de knieën, met uw kinderen, met uw man, met uw vrouw, en telkens die hand hier leggen en God die verzegelde belofte voorhouden. Als u nu geen raad weet, als u hier zit vanmiddag en zegt: O God, dat is nou precies alles wat ik mis, wat hier vanmiddag behandeld is, precies alles wat ik mis – nou, gelukkig, want er zijn een heleboel mensen in de kerk die missen niks, die hebben iets gemist en denken dat ze alles bezitten. Van hen zal genomen worden ook wat ze hebben. Maar die missers, die er vanmiddag buiten gepreekt zijn, ouderwets gezegd, nou, dat is niet zo erg. Want God zet je hier eerst buiten, hoor, en dan erin. Je zult het weten dat je er buiten staat om eigen schuld.

Nou, tegen die missers zeg ik: met die hand aan het voorhoofd – dat is niet brutaal, want God heeft het hier verzekerd, heeft dat Zelf gedaan – en dan zeggen wat we zo meteen gaan zingen: *Gedenk des woords, gesproken tot Uw knecht, tot Uw dienstmaagd, waarop Gij mijn verwachting hebt gegeven*. Ja, ik zeg het, ik bedoel het heel eerbiedig, maar een hond wordt weleens een worst voorgehouden, vroeger, bij een hondenkar. Ze hielden hem zo'n stukje voor zijn neus, en de man zat in de kar, en die hond maar rennen achter die worst aan, maar kreeg hem niet. Maar zo is God niet. Al wat Gij ooit beloofd hebt, zal bestaan.

Pas op, pas op dat je de belofte niet als een lege huls gebruikt. Dat deed Israël in de woestijn. Het land was hun beloofd, één en ander maal. Ze zijn nooit, nooit aangekomen, behalve Kaleb en Jozua. Kaleb, dat is een man waar ik jaloers op ben, de zoon van Jefunne. Het raakt me vaak als ik aan hem denk. Wat staat er van die man? God zegt van hem: *Want hij heeft volhard, de Heere, zijn God, na te volgen*. Er staat ook van Kaleb: *En er was in hem een andere geest*. Toen die andere tien zeiden – nou zal ik gelijk dat voorbeeld weer nemen – God heeft ons een worst voorgehouden, maar nooit gegeven, dat zeiden de andere tien verkenners: prachtig land beloofd, en nou staan we hier. Ja, zo'n God is het nou, beloven hè, beloven hè, en nou? Grote steden, woedende volken, hier komen we nooit in. Nou zegt de Heere: Het hoeft niet meer. En Jozua en Kaleb springen in de bres en zeggen: God heeft het beloofd. Dat is geloof, vrienden, dat is geloof. Als iedereen zegt: stapelgek ben je. Want je bent ook een gek als je God op Zijn belofte gelooft, dan ben je je verstand kwijt. Wel, gelukkig, want zolang je verstand nog werkt, geloof je de belofte van God niet, want die gaan altijd tegen je verstand in.

Maar dat zei Kaleb: Hou je mond, zegt hij jullie. Want Kaleb zag wel wat er ging gebeuren. God heeft het beloofd. Dat is geloven. Dat is geloof. Als je het tegendeel van binnen waarneemt, de zonden eruit bulken, je ontrouw, je liefde tot de duisternis, en de duivel zegt: Als jij nog een keer je mond opendoet, zal God je neerbliksemen. En dan te zeggen: U hebt het gezegd, Heere Jezus. Ik heb het wel eens zo dat ik moest zeggen: Heere Jezus, neem me niet kwalijk dat ik het nog weer zeg, want ik durf het bijna niet nog een keer te zeggen, want ik heb het al duizend keer gezegd. Maar U hebt gezegd dat U mij wast in Uw bloed. Daar kom ik voor de tienduizendste keer, van hier tot hier bevuild met de zonden. Maar U hebt gezegd dat U wast. O lieve Heere Jezus Christus, was mij, was mij, was mij. En dat niet één keer, elke dag, en misschien wel honderd keer op een dag.

Want de beloften Gods, gemeente, ik wou dat ik het u kon laten voelen, die zijn in Jezus Christus *ja* en *amen*, Gode tot heerlijkheid.

Amen.